

PURGATORIUM

Jitka Horáková

● ■ **pointa**

PURGATORIUM

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ **pointa**

Jitka Horáková
PURGATORIUM

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PURGATORIUM

Jitka Horáková

● ■ **pointa**

PURGATORIUM

Copyright © Jitka Horáková

ISBN tištěné verze 978-80-7650-255-0

ISBN e-knihy 978-80-7650-258-1 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7650-256-7 (1. zveřejnění, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7650-257-4 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)

*Tato kniha vyšla za podpory celé řady
skvělých lidí. Velké díky patří Petule
a Standovi, mému bratranci Jírovi,
Ondrovi Štantejskému a všem ostatním,
kteří se na vydání knihy podíleli.*

PROLOG

Chlad. Zápach vlhkého zdiva. Nechutný, čpavý, zatuchlý.

„Žiješ.“

Kovová chuť krve. Tupá, neutichající bolest. Ostré světlo.

„Všechno je už jen na tobě. Nikdo ti od této chvíle pomáhat nebude.“

Hlas. Ženský, podlézavý, ale přesvědčivý.

„Jsi *naděje*. Naděje jménem Genesis.“

Odmilka.

„Opakuj po mně: *jmenuji se Genesis*.“

Přerývaný nádech. Plíce plnicí se vzduchem. Rozlepení vyprahlých rtů.

„Jmenuji se Genesis.“

„*A přišla jsem přežít*.“

„*A přišla jsem přežít*.“

1

Výtah jel nahoru a s každým dalším patrem jako by v jeho malé špinavé kabině přibývalo napětí. Chabé světlo letité stropní žárovky dopadalo na šest bledých tváří. Na šest zaťatých obličejů, vysochaných samotným strachem.

Nikdo nemluvil. Hrobové ticho narušovalo jen šramocením soukolí a spletitě provazové konstrukce, kterou byl (dříve možná civilní) výtah poháněn vzhůru. S rovnoměrným zrychlením odolával tíhové síle a nelítostně se hnal k bodu – hranici, která oddělovala dva naprosté protiklady.

Život a smrt.

Doby, kdy svět pod paprsky slunce byl krásné a líbezně místo, už dávno vyšuměly jako zpěněný tok řeky. Místo plné světla se nyní stalo místem tmy a chaosu.

Kronova ruka byla obzvlášť nelítostná a za malý zlomek času stačila strhnout globální apokalypsu, pandemii nelítostného měřítka.

To vše se odráželo na tvářích šťastlivců, kterým se až doposud podařilo přežít. Šťastlivci bychom se přesto sotva nazvali. V každém obličejí by se našel malý náznak zklamání a neustálé únavy z toho, že tento začarovaný kruh nemá konce. Žádné spasení, nulová naděje. Ale my přesto nasazovali své životy – v porovnání s přírodou tak ubohé a bezmocné –, abychom našli další.

Další zoufalé lidi, jako jsme byli my.

Všechno jsem to pozorovala, neschopna jediného hlesnutí. Výjev podobný dnešnímu jsem viděla pokaždé, když jsem jela výtahem s ostatními. Byl to okamžik, který drtil všechny kosti v těle, svíral útroby a škrábal v hrdle. Mohl to být okamžik před smrtí. To všichni věděli.

Mauri, hubený, drobný kluk, kterému bylo sotva šestnáct let, dnes šel ven poprvé. Pro každého to byl otrěs a to pro něj ani opouštění bezpečných stěn Valhaly nemusela být premiéra. Chlapec se klepal, po celém těle se mu perlily kapky potu a ruce, kterými svíral starou ocelovou tyč, se mu třásly.

Všiml si, že ho sledují, a rychle uhnul očima barvy mořských řas kamsi na druhou stranu výtahové kabiny.

Jasně jsem viděla, jak polkl, ohryzek mu nadskočil a pak se zase vrátil na své místo.

„Budou tam, že ano?“

Jeho hlas protal hustý, chladný vzduch jako šíp. Téměř jsem pocítovala, jak chlapce sžírá vnitřní hrůza; forma čistého strachu, částečně zakódovaná tendence sebezáchovy a pak něco, co patřilo k lidskému tvorů již od dob pradávných.

Krátce jsem kývla, ale neřekla nic. Cítila jsem se naprosto stejně.

„Jak... jak to můžete zvládat?“ Opět polkl a křečovitě sevřel tyč, až mu klouby na rukou zbělely. „Mám na mysli, jak děláte to, že jste ještě nezešíleli? Co vás nutí chodit znovu do toho pekla?“

Navzdory všem negativním pocitům jsem nadzdvihla koutky úst. „Asi se ti to bude zdát neuvěřitelné, ale jakmile poprvé přežiješ, *něco* uvnitř tě nutí jít dál. Pokračovat a hledat naději. Stopy. Cestu. Na tom už pak nezáleží.“

„Kolikrát jsi tam šla, Genesis?“

Sklopila jsem pohled ke zrezivělému plátu, který tvořil podlahu. „Mám pocit, že čtyřikrát. Není to zase tak dávno, co jsem tam šla poprvé.“

Mauri rázem vypadal o něco klidnější. Prsty trochu uvolnil, vydechl a tvář se mu navrátila ke zdravějšímu odstínu. Neustále se však třásl a vypadal roztržitě.

Povzdechla jsem si. „Navíc... tam nahoře mám možná rodinu.“

Mauri zamrkal a svažtil obočí. „Chápu.“

Z hlasu se mu stále dalo vyčíst, jak moc se obává toho, až výtah zastaví.

Neunikly mi pichlavé oči a zkoumavý pohled, který okamžitě nasadil Ares.

Ares byl vysoký a statný kluk, nejstarší z celé skupiny. Měl šlachovité ruce plné jizev a škrábanců; šrámy, které si vysloužil během výprav na povrch. Kaštanové vlasy měl oproti jiným chlapcům a mužům ve Valhale pečlivě učešané a podivně lesklé, tvář měl hladkou a symetrickou. S tím vším harmonizovaly v dokonalém souladu ostré hispánské rysy.

Odvrátila jsem tvář a zadívala se na nebohého Mauriho. Začínalo mi být vyhublého chlapce v potřhané košili a o číslo větších kalhotách líto. Konejšivě jsem se usmála. „Neboj se, Mauri, zvládneš to. Slibuju, že –“

Výtah se zastavil stejně náhle, jako když udeří blesk. Vše zaskřípělo, dveře zavrzaly a pak se v jejich středu

objevila zlatá nit ostrého denního světla. Z nitě se postupně stal široký pás, který odhalil štěrkovou cestu, za níž se jako kulisa tyčily vysoké, opuštěné budovy. Světlo bylo dotěrné a nepříjemné, všichni si za čas strávený ve Valhale zvykli na halogenová světla suterénu.

První ostražitý krok směrem ke zdevastované půdě učinil Ares. Pozvedl svou kuši s šípem připraveným kdykoli vylétnout kupředu. Kromě této zbraně se mu na zádech houpala postarší myslivecká puška, kterou používal jen ve výjimečných případech.

„Cítím je tady,“ zamumlala za mnou Penn, když se všichni postavili do těsného kroužku a vyčkávali, až Ares prozradí dnešní strategii. Penn byla velmi silný článek našeho družstva. Proklouzla všude – i tam, kde se to zdálo nemožné.

Neubránila jsem se záludným myšlenkám.

Koho tu zanecháme dnes?

Poslední tragédii jsem měla vytlačenou do paměti, jako by mi to samotný čas do mozku vyryl jedním z Peniných nožů. Stále jsem viděla, jak Ares přikládá hlaveň pušky k čelu Norda, tak klidně a samozřejmě, jako by se pouze chystal zalít si ranní čaj. Nord byl nakažený. Nedalo se nic dělat.

„Poslouchejte,“ sjednal si Ares klid. Mluvil rychle, stručně a přímě, jako by ho stále tlačil čas. „Bude to jako vždycky. Hledáme jídlo a přeživší. Nechodte do tmavejch koutů a vyhýbejte se kanálům. Ty z vás, co mají zbraně, budou střílet jen v případě největší nouze – nechceme přeci chcíplotiny přilákat, že ne?“ Nečekal na přitakání a ihned pokračoval. „Přesně za devadesát minut se tu sejdeme. Kdo tu nebude, zůstane tady, takže bych vám doporučil přijít včas.“ Na zdůraznění slov významně zvedl obočí. „Já jdu s Penn, Genesis půjde s Atlantis a Vulkan dohlídne na Mauriho. Tak jdeme na to. Držte se, lidi.“

Pokusila jsem se skrýt svůj znepokojený výraz. Vyskočila jsem na velký kvádrový sloup, který nyní ležel vodorovně na zemském povrchu. Přes něj se daly zahlédnout obrovské, smogem zašedlé mrakodrapy, které se svými špičkami dotýkaly nebes. Jejich prázdná a temná okna zírala do prázdna jako oči zlomeného člověka. Všude kolem byly poničené stavby, roztříštěná skla a opuštěné vozy. Silnice byly zaneseny vrstvou špíny a popela. Všechno tady bylo mrtvé.

Atlantis seskočila ze sloupu na druhou stranu a přistála na popraskané vozovce. Rozhlédla se nejprve doprava, pak doleva, a nakonec krátce mávla na znamení, že ji můžu následovat. Kroky ostatních, kteří zamířili jinými směry, nám pomalu utichaly za zády.

Obě jsme se s očima na stopkách vydaly po silnici směrem do východní části města. Šly jsme a neohlížely se, mlčely jsme a byly připraveny čelit těm největším hrůzám, které kdy lidské oko spatřilo.

2

Zvuk tříštícího se skla se rozlil celým širokým bulvárem a donutil nás obě zastavit. Po zádech mi začaly šplhat ledové prsty strachu a přiměly mě ostražitě se rozhlížet kolem sebe.

„Co to bylo?“ špitla Atlantis a veškerá její vyrovnanost byla rázem tatam. Z původního klidu se přesunula ke stádiu, které mnohem více připomínalo Mauriho.

„Ke straně!“ špitla jsem a stáhla vyšší dívku ke zdi omšelého domu, kde se podle cedule dříve prodávaly pračky. Přitiskla jsem se zády na popraskanou omítku a zadržela dech. Zvuk ustal stejně náhle, jako začal, a na široké silnici opět zavládl klid.

Atlantis se po chvíli odvážila pohnout, ale vtom se z místa, odkud zvuk přišel, vyřítilo hejno ptáků. Jejich křídla zašustila, jak se prohnaní vysklenou výlohou směrem ven. Ani ne o vteřinu později ze stejného místa vyskočil pes s nějakým drobným živočichem v tlamě. Špinavá, zaprášená srst se mu na slunci zaleskla, a když se tvor rozběhl, vlnila se a kroutila, jak byla bohatá v důsledku blížící se zimy.

„Zatraceně,“ zamumlala jsem a dovolila si vydechnout.

„Měly bychom tu výlohu zkontrolovat,“ navrhla Atlantis. „Jestli tam šel ten pes lovit, možná se tam najde něco i pro nás.“

S tichým zacinkáním, připomínajícím letní vánek, jsem vytáhla před sebe svou šavli a oběma rukama pevně obemkla jílec. Ostří vrhalo široké spektrum barev, hrálo všemi odstíny stříbrné a bílé – jako hladina jezera.

Atlantis se zastavila u pravé části výlohy a krátce nahlédla dovnitř.

Obětavě jsem se rozhodla jít první. Ostražitě, s očima přimhouřenýma, jsem se protáhla výlohou a vyhnula se vysypanému sklu i střeptům, které zůstaly jako památka na bývalý průzor do hlubin obchodu. Vnitřek temné čtvercové místnosti byl zaplněn železnými regály, poličkami a spoustou prázdných krabic. V některých byl ještě pozůstatek z dob dřívějších v podobě zkvašených, zkažených či scvrklých potravin.

„Hlídej venku, Atlantis, já to tu prohledám.“

Sklopila jsem šavli, ale stále jsem jedním okem šilhala kolem sebe. Na konci prostředního regálu leželo několik konzerv. Spěšně jsem je přelétla očima – hovězí, olivy a lančmít – a pak si sundala ze zad batoh, abych je mohla napěchovat dovnitř.

Kromě konzervovaného jídla jsem našla na konci prodejny i sáček se sušenou šunkou. To bylo něco nečekaného. Maso, vyjma toho konzervovaného, se dalo sehnat jen velmi těžko.

Strčila jsem si šunku do kapsy slabé větrovky a rozhodla se k návratu na ulici. Nebe se podivně zatáhlo. Nabralo šedivý odstín a mraky jako by se náhle začaly mračit. Přehnal se i slabý vítr a rozehnal noviny, které nyní poletovaly ulicí jako duch.

To, že tam Atlantis nebyla, jsem si uvědomila až o zlomek vteřiny později. Zmateně jsem se podívala nejprve doprava a pak doleva, ale na celém dlouhém bulváru nebyla ani noha. Srdce mi vyskočilo do krku. Batoh na zádech jako by mi ztěžkl a nabral hustotu železa. Strach obratem vystřídala zlost smíšená se zoufalstvím. Nevěděla jsem, co si počít. Atlantis mě tu přeci nemohla jen tak nechat, a pokud by sem přišli nakažení, dávno bych to slyšela i já.

Zlostně jsem nakopla nejbližší kámen. *To se nepovedlo.*

Pro jistotu jsem nechala pod výlohou rozložené kameny tak, aby připomínaly písmeno X – smluvené znamení, aby mě Atlantis nehledala. Vše se zdálo klidné, tak jsem vrátila šavli zpátky do pouzdra a s rukama v kapsách jsem vyrazila kupředu. Samota mi nikdy nevadila, nyní jsem postrádala spíše Atlantisinu znalost města a její výborný orientační smysl.

Pokračovala jsem stále rovně za nosem, neohlížela se a pohled jsem upírala na zchátralé obchodní centrum. Z bulváru v relativně dobrém stavu jsem se dostala až do míst, kde byla většina silnice zasypaná cihlami a kousky střechy z okolních rozpadlých domů. Věděla jsem, že v obchodním centru je stále část, kde je šance najít jídlo velká, zároveň se však jeho budova rozkládala v nebezpečné zóně. Příliš se to vzdalovalo výtahu a vchodu zpátky do Valhaly.

Zastavila jsem se před skleněnými dveřmi s automatickým otevíráním. Bylo by bláhové doufat, že by se samy otevřely v moment mého příchodu. Zcela bez váhání jsem protáhla prsty škvírou a otevřela si s pomocí vlastní

síly. Nyní jsem šavli opět připravila do střehu – byla jsem sama, nikdo mě nemohl krýt a já musela spoléhat jen sama na sebe.

Hala obchodního domu byla prostorné místo. Dírou ve střeše sem dopadal kužel světla, kterým proudily drobné částičky čilého prachu. Na podlaze z velkých bílých dlaždic by se dalo najít snad naprosto vše, na co by si člověk jen dokázal vzpomenout; rozbité nákupní košíky, roztrhané kusy oblečení, zrezivělé rychlovarné konvice postrádající víko...

Překročila jsem převrácený odpadkový koš a pomalu se přesouvala podél jednotlivých obchodů stále více do středu. Kdysi dávno se ve zdejších prodejnách prodávaly potřeby pro domácnosti či různé doplňkové předměty; většina z toho se však postupem času rozkradla nebo se to jednoduše rozložilo. Oddělení s potravinami bylo však mnohem dále v útrokách tohoto zlověstně vyhlížejícího doupěte. Pokud se sem někdo neozbrojený vůbec odvážil, patrně si tak daleko ani netroufl.

Po eskalátorech vyřazených z provozu jsem se dostala až do suterénu. Zjistila jsem, že prostor dole je zatopený. Voda byla dříve zřejmě všude, protože když jsem se zaměřila na stěny, všimla jsem si šmouh a zeleného vodního porostu. Děravou střešou se sem prorvalo minimum světla, pořád však stačilo na to, abych viděla, co bylo přede mnou. Vody zde nebylo příliš, když jsem do ní šlápla, okamžitě jsem ucítila pod chodidlem podlahu. Odhadovala jsem to na sotva deset centimetrů.

V jednotlivých sekcích se mi podařilo najít několik dalších konzerv a taky lahev s vodou. Když jsem zrovna nic nenacházela, jen tak jsem bloumala nezatopenými suchými prostory a přemítala, jak to tu vypadalo v dobách, kdy bylo centrum ještě v provozu. Kolik bezstarostných lidí tudy denně prošlo. Ale teď aby se tu člověk bál o svůj život.

Zrovna když jsem si prohlížela výlohu obchodu s bižuterií, zaslechla jsem čvachtavý zvuk.

Klap, klap, klap. Čvacht, čvacht.

Tady dole, na konci světa, to znělo naprosto vzdáleně, věděla jsem ale, že někdo je na stejném patře jako já. Na nakaženého člověka to bylo příliš rychlé, tím pádem jsem mohla doufat, že to je Atlantis. Přikrčila jsem se za jedním odpadkovým košem, šavli napřímenou, a trpělivě vyčkávala, co bude následovat.

Klap, klap, klap. Čvacht. Čvacht.

Ten člověk byl očividně sám a zdálo se, že před něčím utíká. Když už byly kroky tak blízko, že se zdály hlasité jako rány z děla, prudce jsem si stoupla. Někdo prudce zabrzdil, až se voda rozstříkla na všechny strany. Následovala směsice zvuků – zalapání po dechu, tlumený výkřik, jakési cinknutí, svist a pak cosi, co znělo jako náraz nože do zdi.

Něčí rameno mě nabralo do boku a než jsem se stačila nadát, ležela jsem ve vodě a vedle mě žbluňkla Penn.

„Co tady ksakru děláš?!“ sykla zadýchaně.

„Na to samé bych se mohla ptát já tebe,“ opáčila jsem trochu popuzeně. Vyskočila na nohy a pak mě dost nešetrně vytáhla do stoje. Voda ze mě začala stékat na zem, jako bych právě vylezla z vany. Sehnula jsem se pro šavli a otřela mokré ostří do kalhot.

„Kde je Ares?“

„Ztratil se mi. Prohledávali jsme jedno parkoviště a natretili na pár mozkožroutů. Bylo jich docela dost, těch potvor, tak jsme se vydali každé jiným směrem. Chtěli jsme je rozdělit, ale většina šla za mnou.“ Zlostně vytrhla svůj nůž ze zdi, až se narušená omítka sesypala do vody. „Podařilo se mi je setřást teprve před chvílí. Až se mi ten *pán-s-dokonalými-nápady-na-houby* dostane pod ruku, tak mu asi zakroutím krkem.“

Zlostně si odplivla do vody a zastrčila si nůž za opasek. V očích jí nebezpečně jiskřilo. Potom je stočila ke mně, o něco klidnější, stále však nazlobené. „A co ty? Kde máš Atlantis?“

Najednou mi došlo, že až doteď jsem na ni nemyslela.
„Já –“

Přerušilo mě chrčení, které se náhle ozvalo z útrob tmavé chodby za mými zády. Nit myšlenek se mi rázem stočila úplně jiným směrem. Mé ruce samy pozvedly šavli. Penn udělala prudký pohyb a okamžitě držela v natažené ruce dlouhý nůž s elegantní štíhlou čepelí.

Volnou rukou mě zadržela, sáhla do kapsy a pak před sebe hodila nějaký malý předmět, patrně knoflík. Chvíli se nic neozývalo, ale pak náhle – jako když exploduje ohňostroj – se ze tmy vynořila drobná dívčí postava.

3

Holka nemohla být starší než deset let. Její tělo se vynořilo ze tmy jako průsvitná silueta přízraku. Kůže připomínala spíše voskový papír než zdravou lidskou pokožku a její odstín se blížil tónu vybledlé zelené. Vlasy, nebo přesněji ty chomáče, které zůstaly, byly slámově žluté a zacuchané jako klubko drátů. Drobné tělo zakrývaly potrhané pomněnkové šaty, zdálo se, že kromě špíny na nich je i krev. V pravé ruce svírala dívenka plyšového medvěda, ale když si všimla knoflíku ve vodě, odhodila hračku a sehnula se pro předmět. Jakmile ho vytáhla, vydala radostný chrčivý zvuk.

Ten zvuk mrazil krev v žilách a kradl vzduch z plic.

Penn roztřesenou rukou vytáhla baterku a posvítila holce za záda. Namodralé světlo dopadlo do tmavé chodby, rozprsklo se jako sklo, které se střetne se zemí,

a odhalilo skupinu nakažených. Většina bezcílně postávala podél stěn, někteří klečeli ve vodě, jiní se pomalu brouzdali směrem do útrob chodby. Všichni bledí, výrazy mrtvolné. Kolem nich se vznášel dusivý pach hlíny, potu a krve.

Stejně jako u vah osudu, i v lidské evoluci byla jen otázka času, než se jedna strana nakloní a započne něco proti lidskému prospěchu. V prvních několika měsících nebyly o nákaze žádné zprávy, ale pak, jako nezastavitelný pavouk, roztáhla své pavučiny kolem celé planety. Pomalu a jistě ji šířala. Nakažený člověk – či *bývalý* člověk – nezemřel, a to byla ta největší krutost celé choroby. Dokud měl v pořádku míchu a mozkový kmen, mohl se dotyčný stále pohybovat. Nákaza však umrtvila vše ostatní – veškeré přemýšlení a emoce, nechala pouze jedno – touhu šířit nákazu dál. Nakažení vyhledávali lidské bytosti s jediným cílem; získat do svých spárů další. A to nejhorší na tom bylo, že nakažení už byli prakticky všude.

A tak jsme se museli skrývat. Proto byla Valhala jedno z posledních útočišť, které nás mohlo alespoň dočasně zachránit. Po vypuknutí nákazy se celý svět ocitl v chaosu. Vzniklo několik protistran – jedni se snažili utéct, jiní bojovat.

Nikdy jsem se přesně nedozvěděla, jak jsem se do Valhaly dostala. Jednou jsem se tam jednoduše probudila. Byl to spletitý podzemní komplex, jakýsi pozůstatek po vojenských základnách. Řekli mi, že jsem měla nehodu a málem jsem zemřela. Nepamatovala jsem si nic. Naprosto nic. Moje hlava byla prázdná. Jako by ji vyluxovali.

„Genesis?“ Penn zatěkala očima a vytrhla mě z chvilkové nostalgie, kterou s sebou přinesly mé neúplné vzpomínky. „Uteč!“

Jakmile jí toto slovo sklouzlo ze rtů, rozběhla se vodou směrem zpátky k eskalátorům. Ani mě nikdo nemusel

pobízet dvakrát; možná jsem ztratila paměť, pořád jsem si však svého života vážila.

Vyřítla jsem se za ní, až voda stříkala na všechny strany. Nepotřebovala jsem se otáčet, abych věděla, že nakažení již dávno zpozorněli a vydali se naším směrem. Na to, že jejich chatrné, polámané končetiny unesly sotva je samotné, byli až překvapivě rychlí. Záhy jsem slyšela jejich nářky, jak se usilovně snažili dostat k nám. Voda je brzdila, oni přesto pokračovali, jako bychom byly toreadorův rudý šátek, který je nenechá v klidu.

Doběhly jsme k eskalátorům. Penn vzala schody po dvou, ale já raději sevřela rukou okraj. Asi tři stupně před vrcholem náhle Penn podklouzla noha a dívka se natáhla jak široká, tak dlouhá. Vykřikla zděšením a pak se začala sápat na nohy. Srdce jsem měla opět až v krku a panika mi svírala všechny vnitřnosti silou Herkula.

„Vstávej, Penn,“ vymáčkla jsem ze sebe s vědomím, že nakažení jsou už na úpatí jezdicích schodů. Chytila jsem ji za paži a pomohla jí vstát. Nalepená na její záda jsem se dostala pryč z kluzkých plátů do míst, kde se chodby sbíhaly směrem k východu.

„Rychle! Rychle! Skoro tam jsme!“ křikla Penn a krátce se ohlédla přes rameno. Oproti mně běžela rychle, s jejíma dlouhýma nohama to ani nebyl problém. „Dělej, Genesis.“

Ke dveřím doběhla dříve než já. Proklouzla škvírou, ale než jsem ji stačila varovat, už narazila do dalšího nakaženého. Nějaký muž, sotva kolem čtyřiceti let, se potácel po srážce s Penn na kraji chodníku. Když setřásl prvotní šok, jeho pohled se vyjasnil, ruce mu vystřelily kupředu a jeho oči sledovaly mě. Jeden z Penniných nožů okamžitě vyrazil vpřed a zasekl se nakaženému do pravého ramene.

Penn natáhla ruku, popadla mě za rameno a doslova vytáhla z pekel.

„Neohlížej se,“ křikla, když jsme se již obě nacházely venku, ale bylo pozdě. Koutkem oka už jsem zaznamenala početnou skupinu – stádo – nakažených. Všichni, jako by to byl jeden organismus, se hnali od protější ulice směrem k nám. Došlo mi, proč na nás u vchodu čekalo ono překvapení.

„To jsou ti z parkoviště, mám pravdu?“ konstatovala jsem a ani nemusela čekat na odpověď.

Vzpomněla jsem si na náš časový limit. Rychle jsem si vytáhla rukáv a podívala se na své staré ručičkové hodinky. Zbývalo nám pět minut.

Penn si všimla, jak jsem se zatvářila. „Blbý, co?“

Nezněla, že by ji to nijak překvapilo. Možná věřila tomu, že to stihneme, možná spoléhala na Arese, že by ji tu nenechal.

Vběhly jsme na bulvár, kde se mi ztratila Atlantis. Nakažení byli o něco dál, mezera mezi námi se prohlubovala, ale stále byli nebezpečně na dosah.

„Hej!“ rozlehlo se náhle mezi domy. Zvuk lidského hlasu zněl jako výstřel z pušky. Ještě více šokující ale bylo, že patřil Aresovi.

S Penn jsme se otočily právě ve chvíli, kdy se zjevil na konci boční uličky. Tvář měl zbrocenou potem, kůži rudou. Podpíral Vulkanu, který vedle něj hrál barvami z druhého konce duhy. Byl křídově bílý a oči měl přivřeně. Celou levou nohu od kolena dolů měl odhalenou, nohavici od kalhot utrženou tak, aby skýtala výhled na krvavý škrábanec.

Penn vyběhla jako první. Ares s Vulkanem byli sotva pět metrů od smrti v podobě stáda nemrtvých. Jejich životy teď závisely jen na mně a Penn. Potřebovali někoho, kdo nakažené zdrží. Obětavě jsem jim běžela naproti, ale nezastavila jsem, dokud se má šavle nedostala do dostatečné blízkosti prvnímu nakaženému. Sekala jsem, bránila

nakaženým lidem dostat se do blízkosti Arese a Vulkanu a zároveň se vyhýbala jejich rukám. Couvala jsem před nimi v souladu s Aresovým tempem. Penn občas některého nakaženého usmrtila nožem, ale po našem úprku z nákupního centra vypadala, že je vyčerpaná.

Tímto způsobem, pomalým a mučednickým, jsme se dostali až ke kvádru, který poskytoval alespoň nepatrnou bariéru mezi výtahem a okolním městem. Penn vylezla jako první a pak natáhla ruce, aby pomohla Vulkanovi, který byl na hranici mdlob. S Aresovou pomocí se podařilo dostat jeho tělo na bezpečnou stranu. Ares vystřelil ze své kuše a pak na mě kývl. Naposledy jsem kopl do nejbližšího nakaženého a následně se vyhoupla na betonovou zábranu. Překulila jsem se a dopadla na záda do šterku. Šavle mi vyletěla z ruky a cinkla kousek ode mě. Ares skočil na hromadu prken, o mnoho elegantněji než já, a bez ohlednutí se hnál k výtahu. Ta drobná budka s ovládacím panelem stála uprostřed ničeho, obklopená spadánými kusy budov. Vypadala, jako by se tu ocitla náhodou, možná spíše jako pozůstatek něčeho, co tu stálo dříve. Svou venkovní částí rozhodně vzbuzovala dojem, že je na svém místě příliš dlouho na to, aby ještě mohla jezdit.

Penn s Vulkanem už se opírali o zrezivělou stěnu. Srdce mi poskočilo, když jsem zahlédla i Atlantis. O to větší překvapení bylo, když jsem si všimla psa u jejích nohou, kterého měla přivázaného k jakémusi opasku; to byl patrně pásek od kalhot. Pocit úlevy ale rychle vystřídal zmatek a panika.

„M-Mauri!“ vysoukala jsem ze sebe, když jsem se sbírala na nohy a zvedala svou šavli. „Kde je Mauri?!“

Ares stiskl několik tlačítek a uvnitř boudy se začalo ozývat známé šramocení, jak se všechna soukolí dala do pohybu. Brzy se dveře pomalu otevřely a odhalily úzkou kabinu se zašedlými stěnami.

Ares se otočil s naprosto prázdňým a otupělým pohledem. Takový výraz musel stát neskutečné množství sebeovládání a to Ares nikdy nepostrádal. „Nemůžeme čekat.“

Ta dvě slova mě zasáhla jako kulky mířené na srdce. Krev v žilách, doposud rozproušená a pulsující, jako by rázem zamrzla na místě. To vše doplnily steny nakažených, jejichž ruce se právě dosápaly k vrcholu kvádrů. Penn s Vulkanem a brzy i Atlantis s nově nalezeným psem vstoupili do výtahu. Nemohla jsem si nevšimnout jejich zarmoucených výrazů, ty mě ale ještě více rozhořčily.

Proč nic nedělali? Copak se hodlali vzdát? To už jim touha po vlastním bezpečí zatemnila mozek?

„Nikam nejdu,“ odmítla jsem rázně a paličatě si založila ruce v bok. „Musím najít Mauriho!“

Nakažení se právě přehoupli přes okraj a ti nejrychlejší z nich nyní byli na stejné straně jako my.

Aresův obličej postupně vystřídal několik stupňů. Nejprve našťvaný, pak zmatený, a nakonec rozhodný.

„Ne.“

Popadl mě za zápěstí, a jako když táhnou dobytek na porážku, táhl i mě. Snažila jsem se mu vykroutit, bila jsem ho volnou pěstí, zarývala paty do země, ale Ares byl příliš neoblomný. Vyhrál.

„Slíbila jsem mu, že to přežije!“ křičela jsem, div mi hlasivky nepraskly.

Ares mě vtlačil do výtahu a následně nastoupil dovnitř. Knoflík stiskl na poslední chvíli. Dveře se se skřípěním zavřely krátce předtím, než do nich narazil první nakažený.

4

Ve výtahu jsem prožívala Tantalova muka. Vše se se mnou točilo, podlaha se houpala tak, že jsem měla co dělat, aby můj žaludek zůstal na svém místě. Spíše silou vůle jsem

ve svém těle udržela celou snídani a to málo vody, které jsem vypila během dne. Hlavu mi zasytily veškeré katastrofické scénáře, jaké jen má vyčerpaná mysl dovedla zplodit. Chvílemi jsem si skutečně přála ztratit vědomí, usnout nebo jakkoli jinak přestat přemýšlet.

I přes mou otupělost mi neunikly Atlantisiny omluvné pohledy. Její sněhová kůže jí na tvářích zrudla vždy, když jsem se podívala jejím směrem. Zajímalo mě, s jakou výmluvou hodlala přijít tentokrát. Nechala mě samotnou uprostřed města, bez vzkazu či upozornění.

Výtah s cuknutím zastavil. I ten pohyb se mi zdál jaksi unavený, jako by pocházel od starého člověka, který je již znaven otrockou prací a kterého vše bolí. Posuvné dveře odhalily tyrkysovou chodbu Valhaly a bílé dveře se čtečkou otisků prstů. Všichni jsme dveřmi prošli.

Neobtěžovala jsem se ani zvednout hlavu, všechno jsem vnímala jen na půl ucha. Kolem mě prošla Penn s Vulkanem, patrně ho vedla na ošetřovnu. Atlantis se mi vyhnula obloukem, ale Ares jako jediný zůstal. Dlouho jsem koukala jen na jeho kožené boty, zašpiněné od bahna a hlíny.

„Co se tam stalo?“ zeptala jsem se a zády se zapřela o zeď tak, abych viděla Aresovi do očí. Tvář měl nyní nečitelnou a nehybnou jako kámen. „Netuším. Našel jsem Vulkana, až když byl škrábnutej. Utíkal před chcíplotinama a nebýt mě, už by byl pod drnem. Řekl mi akorát to, že Mauriho asi dostali.“

„Asi?“ nevěřila jsem svým uším. „To znamená, že možná ještě žije? Že jsme tam nechali zdravého člověka?“

Otupělost ze mě vyprchala jako mávnutím kouzelného proutku. Krev mi v žilách opět vřela a mysl mi pracovala na plné obrátky. Dopadla na mě tíha dnešního dne, ale nyní mě spíše nakopla, místo aby mě stáhla s sebou dolů.

„Mauri byl bůh ví kde,“ namítl Ares a vypadal, že si za svým názorem stojí. „Je mi líto, Genesis, ale Valhala

má své pravidla. Kdybychom je nedodržovali, dávno by tady z toho byl jen chaos.“ Významně se mi podíval do tváře, ale já uhnula pohledem. Neměla jsem chuť se s ním nadále bavit.

Ares udělal krok vzad a sklopil zrak na svou kuši. „Měla bys zajít do laborky. Dají ti tam něco na lepší spaní. A pak se běž umejt, vypadáš jako strašidlo.“

Zkroutila jsem rty do hořkého úsměvu. Krátce jsem kývla a pak sledovala, jak odchází chodbou.

Nikdy jsem neměla v oblibě nemocnice, ale místní laboratoř bylo přátelské místo s rodinnou atmosférou. O její chod se starali dva mladí laboranti – Rheo a Eset. Ani jednomu nemohlo být více než třicet let, ale jejich zkušenosti byly cennější než zlato. Rheo byl ve Valhale déle. Víím, že když mě před rokem našli, dlouho se o mě staral. Eset se prý dlouho skrýval v kanálech a to mu patrně zachránilo život. Byl nalezen asi před dvěma měsíci při jedné z výprav, kterou tehdy vedl ještě Nord. Přestože byl Eset relativně nový, téměř všichni si ho oblíbili. Byl neskutečně laskavý a obětavý a mimo to oplýval i zkušenostmi v oblasti vědy. Ne všem se ale zalíbil na první dobrou. Kupříkladu Penn za jeho zády trousila slova jako „mimoň“ nebo „pako“. Krom toho mu také odmítala věřit. Neustále opakovala něco o tom, že na nás bude donášet lidem, kteří se nás následně pokusí zabít. Její podezřívavosti jsem však nerozuměla.

Stejně jako obvykle byly prosklené dveře od laboratoře otevřené a z jejích prostor unikala lákavá vůně Rheova bylinkového čaje. Už z dálky se dala rozeznat máta a meduňka.

Když jsem vstoupila, ovanul mě zápach dezinfekce a mýdla, který přebil veškeré aroma čaje. Všechno bylo puntičkářsky čisté a bez poskvrnky. Chromované pulty i veškeré vybavení zářilo novotou, skoro jako by se ho ještě nikdo nedotknul. Bez pochyby to byla zásluha

Eseta, který držel ubrousek v ruce ještě dříve, než se cokoliv stačilo vylít.

Laboratoř nebyla příliš velká. Její hlavní část tvořily dvě pracovní plochy a jedna židle, na kterou obvykle sedal ten, který měl být léčen. Po stěnách visely různé nalezené plakáty s anatomii lidského těla, které sem postupem času rozvěsil Rheo. Kromě nich tu byl i plakát s lesní zelení, který mě vždy svým způsobem uklidňoval.

„Genesis?“ rozlehlo se laboratoří. Zvuk kmital mezi stěnami a donutil mě připadat si, že mám místo hlavy větel. „Genesis!“ ozvalo se podruhé, nyní i s radostným podtónem. Objevil se Rheoův rozzářený obličej, který připomínal sluneční kotouč. „Jsem neskutečně rád, že tě vidím! Slyšel jsem, co se stalo, že tam Mauri zůstal. To je hrozné, byl tak milý. A taky jsem zaslechl, že Vulkana škrábl. Eset šel před chvílí k němu na pokoj, aby se na to podíval. Je to pravda? Vážně ho škrábl?“ Kývla jsem a Rheova pusa okamžitě jela dál. „Pane na nebesích. Pokud ho vážně škrábl jeden z nakažených, znamená to, že dostane Rudou horečku. To bych měl připravit záložní sedativa. Genesis, posaď se, prosím.“

Ukázal rukou na židli, já se na ni bez váhání složila a zabořila se do opěradla. Rheo starostlivě naklonil hlavu na stranu a já k němu zvedla oči. Rheo měl vždycky zdravý bronzový odstín pleti, krátké hnědé vlasy a oříškové oči. Nikdy nenosil vousy a tvář měl hladkou, což ještě více zvýrazňovalo jeho kulatý obličej. Na sebe nevzal nic jiného než zažloutlý lékařský plášť s velkými kapsami, ve kterých nosil jehly, propisky a také několik teploměrů. Nyní jeden z nich vyndal a podal mi ho.

„A tobě nic neprovedli?“ zeptal se, ale bylo jasné, že odpověď už zná. Zavrtěla jsem hlavou a Rheo spokojeně kývl. „Dobře, stejně ti ale raději vezmu krev. Vždyť už to znáš.“

Na stole vyňal z malého kovového stojánku zkumavku a jehlu.

„Sundej si hodinky,“ řekl mi a já je poslušně stáhla. Když mi bral ze žíly rudou tekutinu, prstem volné ruky jsem přejížděla po dvou vyrytých písmenech, které se nacházely na spodní části hodinek.

F. S.

Byly to iniciály. Čeho, to jsem nevěděla. Měla jsem spoustu teorií o tom, co ta dvě písmena mohla symbolizovat. Mohla to být počáteční písmena mého jména. Mého *pravého* jména. Něco mi ale říkalo, že tento čas ukazující přístroj dříve nebyl můj.

„Co se děje při Rudé horečce?“ zeptala jsem se, když bral Rheo druhou zkumavku krve. Při odběrech obvykle mlčel, nemluvil samovolně, pouze pokud mu někdo položil otázku, odpověděl.

„Je to ošklivá choroba,“ podotkl s pohledem upřeným na jehlu. „Asi už víš, že se šíří škrábnutím nakažených. Podle mého je mnohdy lepší, když tě ty potvory kousnou. Všechno jde mnohem rychleji a prakticky bez bolesti. Ta nemoc se ti dostane do krve, odumře ti mozek a jsi prakticky jedním z nich. Rudá horečka ale působí mnohem pomaleji a zákeřněji. U každého se rozjíždí jinak rychle, někdy to trvá sotva hodinu, jindy i celý den, ale jako první vždy zasáhne nervy. Dostaneš vysoké horečky a závratě a pak teprve zaútočí na mozek. Halucinace, bludy... Dočista ti to zatemní mysl.“

„Přežil to už někdo?“

Tuhle otázku jsem musela položit, přestože mi něco říkalo, že odpověď bych uhádla na první pokus. Značnou chvíli trvalo, než Rheo konečně pronesl to, co už bylo dávno jasné.

„Ne, o nikom takovém nevím.“ Jeho hlas byl náhle tichý a vážný. Oba dva jsme si uvědomovali, co škrábnutí pro Vulkanu znamená. Bylo to nepřijemné zjištění, avšak Vulkan nebyl první a zcela určitě ani poslední, koho jsme ztratili.

Rheo vytáhl jehlu a přitiskl mi na vpich buničinu. Ohnula jsem ruku a mlčky sledovala Rhea, jak přerovnává svou pracovní plochu. Měla jsem ještě jednu poněkud obsáhlejší otázku. Bylo to však téma, o kterém jsem dlouho odmítala mluvit.

„Jak mě tehdy před rokem našli? Proč si nic nepamatuji?“

Rheo se zarazil a chvíli se ozývalo jen vrčení přístrojů v laboratoři. Přejel prsty po čistém stole, jako by zkoumal, zda je dostatečně čistý. Tohoto gesta jsem si všimla už dříve – dělal je, když váhal. A to zrovna s jeho výřečnou extrovertní povahou moc často nebyvalo.

„Už jednou jsem ti říkal, že... V době, kdy tě našel Ares s Nordem, probíhaly tady ve městě značné... nepokoje.“ Jeho náhlá nervozita byla patrná a téměř se dala krájet. On věděl něco, co jsem já vědět neměla. Řekla bych, že mi to určitě nechtěl říct v rámci zachování dalšího směšného pomyslného řádu. „Místo, kde ses nacházela, bylo napadeno. Vybouchla tam trhavina a poškodila ti mozek. To už jsem ti ale také říkal. Hodně vzpomínek ti zmizelo, patrně vše, co si pamatuješ o své rodině, přátelích a možná taky o sobě. Stále je ale určitá šance, že se ti mohou vrátit. Pokud nastane nějaká situace, kterou už jsi jednou zažila, můžeš si vzpomenout. Nebo se ti vybaví ve snech.“ Zahleděl se do prázdna, jako by si i on snažil na něco vzpomenout. „Byla jsi tenkrát hodně zraněná, Valhala tou dobou měla jen mě a pak těch pár technických vymožeností, které tak tak stačily na to, abys přežila. Ale přežila jsi. Zotavila ses rychle. Jen sis prostě nic nepamatovala, tak jsi nám o sobě nemohla nic říct.“

Pokusil se o úsměv, ale stejně mi přišlo, že je velmi opatrný, aby neřekl něco, čeho bych se mohla dál chytit. Pořád to tu bylo – nějaké stéblo, na které jsem prozatím nedosáhla. Stále mi unikalo.

Nasadila jsem si hodinky a přemýšlela nad tím, jak to prázdno uvnitř mé hlavy ještě více zřídlo. Už to nebylo zmatení jako dříve. Tohle byla prázdnota. Bílá, strohá a krutá.

5

Zprvu to obvykle nebývalo tak špatné, ale jakmile se to člověku rozleželo v hlavě, mohl z toho zešílet. Noční můry, křik ze spaní a brekot nakonec prozradily i ty, kteří navenek nedávali nic znát.

Dříve, než jsem se stačila ponořit do svých myšlenek úplně, jsem vstoupila do valhalské koupelny. Byla to místnost s prostorem akorát na jeden sprchový kout, záchod a oprýskané umyvadlo. Na stropě zářila úsporná žárovka, díky které vše vrhalo rozdvojené, strašidelné stíny. Nad umyvadlem viselo velké zrcadlo bez rámu, jehož rohy už zub času ohlodal tak, že byly téměř černé. Dlaní jsem z jeho povrchu setřela sraženou vodu a spatřila malou dívku s oválným obličejem, kruhy pod očima a zbědovaným výrazem. Stíny chmur byly z mého obličeje patrné a únava tomu nijak nepřilepšovala. Mé oči, šedé, protkané modrými nitkami, ukazovaly pouze smutek. Černé vlasy jsem měla rozčuchané a povadlé z dnešního stresu.

Povzdechla jsem si a otočila kohoutkem u umyvadla. Chvilí trvalo, než se z hrdla vodovodu vydrala voda. Byla studená jako led – na probrání tak akorát. Vzhledem k tomu, že venku zuřila apokalypsa v plném proudu, jsme jí měli zakázáno plýtvat. Ať už to byla užitková voda z vodovodu nebo ta pitná, kterou jsme přechovávali v plastových sudech. U sprch bylo nastavené pouze omezené množství, které jsme mohli celkově za den vyčerpát.

Ten, kdo se šel koupat večer, však měl výhodu, protože se směl umýt v teplé vodě.

Kromě vody se šetřilo i na energii. Díky tomu, jak byla Valhala vybudována a zařízena, jsme nepatrnou zásobu elektřiny měli. Vedoucí Valhaly Azar, který za ni zodpovídal, nám však nikdy nesděloval, na jak dlouho nám ještě vydrží.

Ve sprše jsem ze sebe smyla tu nejhorší špínu a obratem jsem šla ven.

Když jsem později z umývárny odcházela, chodbou se nesl žalostný nářek. Nejprve mi naskočila husí kůže a teprve, když jsem rozeznala Vulkanovo vzlykání, jsem se tím směrem rozběhla.

Vulkanův pokoj byl na konci chodby, kde se nacházela i koupelna. Dříve s ním na pokoji bydlel Mauri. Ti dva toho neměli příliš společného. Mauri byl zvědavý a otevřený všemu novému, zatímco Vulkan byl morous první kategorie, ale vzájemné mlčení a nevšímání si toho druhého jim očividně vyhovovalo.

Na prahu pokoje jsem se zastavila. Všechny ubikace byly stejné. Vše bylo navrženo v první řadě tak, aby to skýtalo žádoucí praktičnost, takže útulnost tu nikdo příliš nehledal. Základ tvořila jedna patrová postel s druhým lůžkem dole. Povlečení bylo šedé, jednoduché, bez jakéhokoli vzoru. U klimatizace stál psací stůl, kovový s několika šuplíky. Naproti němu se nacházelo umyvadlo, šatní skříň a křeslo. Pokoj Vulkanu a Mauriho byl přesto trochu jiný. Už jen těmi plakáty, které Mauri kdesi vyhrabal a vyvěsil po obvodu nudných běžových stěn.

Na spodní posteli nyní ležel Vulkan. Ale abych byla přesnější, on *neležel*. Ošíval se, házel sebou ze strany na stranu, až se postel v základech otřásala. Na krku mu vystupovaly žíly a všude po těle se mu leskl pot. Oči měl vytřeštěné a cenil bělostné zuby, jako by se snažil pokousat neviditelného nepřítele. Eset a Penn se ho právě

snažili spoutat prostěradlem a přimět ho, aby byl v klidu. Vulkan však vypadal, že být v klidu je to poslední, co má v plánu udělat.

Nikdy jsem nepochopila, jak se mohl za tak krátkou dobu rozrušit a doslova zdivočet. Ránu na noze měl stále odhalenou, nevypadala vůbec hezky. Zarudlý šrám a krvavá kůže kolem by asi v žádné situaci nevypadaly hezky.

„Přestaň se vrtět!“ procedila Penn mezi zuby, zatímco se snažila spoutat nemocnému ruce. Eset klečel kousek od postele a nabíral do injekční stříkačky čirou tekutinu z malé lahvičky. Měl výraz naprostého soustředění, rty trochu pootevřené a oči zaostřené na práci. Bílý plášť si rozprostřel kolem sebe jako večerní róbu.

Vulkan nepřestával vydávat zvuky podobné těm, které vyluzovali vepři na porážce. Pokusil se Penn kousnout, ale ona ho ještě více přimáčkla k posteli a zalehla rame- nem tak, aby se nemohl hýbat. Teprve nyní si mě všimla, nasadila mučednický výraz a křikla na mě: „Na co ještě čekáš? Pomoz mi!“

Dvěma kroky jsem byla u postele. Penn stále napůl ležela na nepříčetném Vulkanovi, který měl nyní v puse pramen jejích vlasů. Nezdálo se, že by mu to bylo úplně příjemné. Našla jsem smotané prostěradlo, vlhké od potu a špinavé od krve, a rychle jím svázala Vulkanovy ruce. Konec jsem následně omotala ke sloupku od palandy a zajistila několika uzly. Vulkanovi konečně došlo, že prohrál, protože semkl rty a poraženecky zíral nad sebe. Penn se postavila zpět na nohy a odhrnula si husté vlasy z čela.

„No, tohle bylo dost o chlup,“ vydechla a vážně se na mě podívala. Divila jsem se, že poté, co musela Vulkana svázat, jí je vůbec do řeči.

Eset přistoupil k posteli s nataženou stříkačkou a vpravil její obsah Vulkanovi do ruky. „Tohle by ho mělo uspat,“ vysvětlil, když jehlu vytáhl. Pokusil se o povzbudivý pohled.

Eset byl docela vysoký a hubený, měl výrazné lícní kosti a štíhlý obličej, kterému dominoval špičatý nos. Ruce měl kostnaté a lokty ostré, jako by byly potažené jen slabou vylouhovanou kůží. Vlasy měl hnědé a vždy krátké, ani jsem si nedovedla představit, že by je měl být jen o pár centimetrů delší. Oproti svému kolegovi Rheovi byl zádumčivý a jaksi prozíravý, jako kdyby se bál toho, co se stane v každé následující vteřině.

„To je dost,“ opáčila Penn a úkosem si přeměřila Vulkanu. Jeho víčka pomalu sklouzávala, dokud se nezavřela úplně a chlapec nezačal pravidelně oddechovat.

„Možná bys měla jít, Penn,“ nadhodil Eset, když uklízel jehlu do malého přenosného kufříku. „Odpočiň si. Vulkan už bude v klidu.“

Penn nevypadala, že by se jí chtělo odcházet. Z nějakého důvodu ale nakonec pokrčila rameny, jako by na jejím rozhodnutí už stejně nesešlo, a odkráčela pryč. Eset přikryl Vulkanu peřinou. Bylo to podivné sledovat – jako kdyby se už Vulkan neměl probrat.

„Možná bych měla dneska v noci zůstat tady,“ navrhla jsem opatrně, aby v mém hlase nebyla znát únava, která mě obklopovala a obemykala stále těsněji. „Kdyby se Vulkan probudil a bylo mu špatně, mohla bych přivolat tebe nebo Rhea.“

Eset nevypadal, že by se mu můj nápad zamlouval, ale očividně neměl náladu na to mi oponovat. „Dobrá tedy, ale ať se stane cokoli, rychle pro mě přijď. Budu v laboratoři.“

6

Dlouhou dobu jsem seděla v křesle a nechala se obklopotvat příjemnou tmou. Všude panovalo ticho a klid, občas se ozval pouze bublavý zvuk z místa, kde oddychoval

Vulkan. Nemohla jsem spát, ale prášek na spaní jsem si tak jako tak nevezala.

Nechtěla jsem spát. Musela jsem si nejprve pár věcí promyslet.

Stále mě sžíral nepříjemný pocit z toho, že Mauri patrně teď někde venku bloudil sám a snažil se skrýt před nakaženými. Pokud ovšem stále žil. O tom jsem tolik nepochybovala – byl to bystrý kluk a přes veškerou nejistotu i odvážný. Všichni, kdo z Valhaly dobrovolně vyšli ven, museli mít odvalu.

Pokud Mauri neztratil svůj batoh, měl dostatečnou šanci ve venkovním pekle přežít. Každý musel mít povinně v batohu vodu a lehké jídlo (většinou tři plátky kukuřičného chleba, nějaké tyčinky a hroznový cukr). Kdyby našel dobře vyvýšené místo, mohl by tam přečkávat noci, dokud bychom se opět nevypravili ven a nenašli ho.

Valhalu jsme opouštěli v pravidelných intervalech. Nikdy jsme ven nechodili dvakrát v jednom týdnu. Za prvé jsme nechtěli, aby naši podzemní skrýš objevil někdo *živý*, kdo by toho mohl zneužít. A za druhé nakažení zase tak hloupí nebyli. Kdybychom vylezli příliš brzy, mohlo by se stát, že by na nás čekalo nehezké nemrtvé překvapení.

Uznala jsem, ani jsem netušila jak. S hlavou opřenou o područku jsem tak vydržela dobré čtyři hodiny, dokud mě neprobralo podivné hřejivé teplo. Zavrtěla jsem se a napůl ještě ve spánku přemítala, co to může být. Teprve praskání mě přimělo otevřít oči.

Ještě nikdy jsem nevyletěla ze sedu tak rychle. Místností se rozlévala prudká okrová záře, až jsem se lekla, že jsem se nějakým zázrakem ocitla na denním světle. V místnosti nebylo téměř možné dýchat – ve vzduchu se vznášel hustý dusivý dým.

Můj první pohled putoval k posteli, kde však jako výsměch leželo rozprostřené prostěradlo. Jeden jeho konec

byl zvláště zubatý, skoro jako by ho někdo hryzal. Rozkašlala jsem se a podívala se na plameny, které rozjívěně tančily na druhé straně pokoje. Všechny plakáty byly strhané ze zdi a použité namísto dřeva na malý táborák. Než jsem mohla cokoli udělat, z dýmové clony se vynořil Vulkan a prudce do mě strčil. Zaškobrtla jsem, o něco zakopla a natáhla se na zem. Vulkan stál nade mnou, tvář podobnou mramoru, temné půlměsíce pod očima a fialové rty. Oblečení měl potrhané, vlasy splavené a jako důkaz, že to všechno tady provedl on sám, držel v ruce nůž a sirky.

Něco zadrmolil. Nejprve jsem si myslela, že nemluví žádnou určitou řečí, ale pak to zopakoval.

„Říkal jsem ti, tam nechodíš.“

„Co –“

„Říkal jsem ti, Mauri, ať tam nechodíš!“

Sledoval můj pohled a na tváři se mu rozlil úsměv, ze kterého mi zamrzla krev v žilách. V zelených očích měl čiré šílenství. „Neposlechl jsi mě a pak ses ztratil. Nemohli jsme na tebe čekat a mě kvůli tomu škráblí. Dostal jsem Rudou horečku. Dostal jsem *Rudou!*“ Zvláště se zasmál a zachrastil krabičkou od sirek. „Neposlechl jsi mě.“

Pohled se mu náhle vyjasnil a ve mně vzplála naděje, že se vzpamatoval. On však udělal přesný opak. Nechal sirky sklouznout na zem, pozvedl nůž a zakřičel. Vrhł se na mě, jako bych byla myš a on kočka na lovu. Na poslední chvíli jsem se odkulila stranou směrem k plamenům. Vulkan zabodl nůž do zdi a zůstal na něj zmateně koukat.

Rychle jsem se vyškrábala na nohy a zjistila, že mi hoří vlasy. Nemohla jsem s tím nic dělat, neboť Vulkan se očividně s definitivní platností rozhodl mě zabít. Znovu po mně vyrazil s nožem. Neměla jsem kam couvnout, za mnou byly plameny a holá zeď, dveře byly stále příliš daleko. Natáhla jsem před sebe ruku v pokusu se bránit